

l'invisible o la flama

anna montero*

s'obri el cel en un joc impossible d'esferes.
ara l'ull indiferent dels astres ens fan petits o pròxims.

∴

contaria una història. la nostra. de l'aigua a l'esberla de llum
que diem pensament. i buscaria les paraules al cim de la
muntanya fosca o entre les pedres del camí.

∴

al meu voltant s'atura la nit i aguaita. un a un floreixen els pètals
minerals del temps. passem incerts al llarg de les edats, des del
foc primer fins a la cendra.

∴

avui caminem pel bosc i la veu de la terra es fa profunda, humida
com una boca, com el cant d'un temps petrificat.

∴

com el riu que ens porta subterrani d'edat en edat. m'espanta el
murmuri de tant de silenci entre les roques que les aigües llepen. i
un cel tan buit a sobre.

∴

avui la muntanya alena com un animal en la fosca. ens aguaita i
calla. hi acordem el pas i la paraula. s'escola lent el pensament
amb el camí.

∴

la muntanya sotja l'invisible o la flama,
mentre resseguim el curs d'unes aigües
fa temps esvanides.

∴

* de *serenitat de cercles*. 2005

de vegades la vida ens porta muntanya amunt, de vegades, el record. les pedres mudes, els arbres secrets, resseguim el camí i a l'horitzó, la boira i la mar ens fan pampallugues incertes.

∴

caminar. buscar la paraula per a dir l'aire, la boira, la roca, el seu vermell de sang antiga. puja el camí o el cel ens embolcalla més límpid sobre el cim.

∴

saber l'aigua pròxima sota la roca. sentir la presència de la saba al cor de l'arbre, la fulla que amb la tardor cremarà amb foc antic. ens hi endinsem amb la paraula.

∴

arbora la muntanya un enigma de pedra. obscurs busquem la resposta en la nit solitària.

∴

pas a pas acorde l'alè a la terra, al silenci ple de vida, a l'absència més alta. no és difícil veure el temps en la llum que s'enfuig o en el curs mineral que el camí travessa. pas a pas acorde l'alè a la presència invisible de tantes veus que encara ressonen.

∴

al darrer revolt, el silenci ens porta el cant fosc de la terra. al llarg del camí resseguim l'harmonia plena d'un instant que el temps il·lumina.

∴

sota les nostres passes, el curs de la terra com un continu. així creix la llum, una transparència enllà de la transparència presentida.

∴

pas a pas creix el temps d'altres sendes, el batec d'una presència més fonda. en silenci mirem la llum que fuig de barranc en barranc, fins a la foguera última del ponent.